

vare de Folk, der valgte deres Bolig med mest Smag; en lille Udflygt blot i Kjøbenhavns nærmeste Omegn vil vise, at den nyere Tids Fabrikker paa en værdig Maade have afløst Vandmøllerne. Og af alle disse Smaafabriker ligger ingen saa smukt, saa idyllisk som Fileværket, Knivfabriken ved Raavåd. Kjøbenhavnerne elske ogsaa denne evig smilende Plet i Dyrehavens Tykning, de valfarte derud, ikke for at besøge Fabriken eller for at gjøre Indkjøb, men for at nyde Naturen. I den sidste Tid have Besøgene maaskee taget vel meget til, thi Roligheten begynder nu at forsvinde, den maa vige Pladsen for Dandsegulve og Caroussel, men Stedets egen Skjønhed kunne alle disse Forlystelsesmidler ikke fordunkle. Skjønheden ligger i Landskabets Tone, ligesom man igjennem selve Navnet Raavåd hører en hjemlig Tone klinge.

Juleaften paa Lonethorpe Manor.

(Efter det Engelske.)

Min gamle Onkel, Peter Greystore, havde blandt andre Særheder en stor Kjærlighed til alleslags antikvariske Gjenstande; han eiede et Museum, der vilde have udgjort en hvilkensomhelst Provindsbyes Stolthed, indeholdende iblandt andre Sjeldenheder en stor Mængde værdifulde Mønter, men dets værdifuldeste Afdeling var en i Sandhed prægtig Samling af raae Diamanter, Rubiner, Smaragder og mange andre Slags Ædelstene.

Blandt forskjellige andre excentriske Tilbøieligheder havde han den, at ville boe paa en gammel-dags Herregaard, og da hans gode Lykke og en uventet Forøgelse i hans Formue gave ham Mulighed for at erhverve en saadan, købte han, hvad jeg ikke tvivler om at han kaldte et herligt, gammelt Herresæde, med vedbendkrandsede Taarne, Karnapvinduer, uhyre Kaminer, hemmelighedsfulde, indviklede og krogede Gange, hvor der kunde findes mangt et Skjulested, Vindeltrapper førende til uventede Steder, hvorfra Du ad vidtløftige, vildsomme Veie kom tilbage til det Galleri, som Du begyndte din Vandring fra; alt Dette gjorde det overordentlig vanskeligt at finde Veie, selv efter et længere Bekjendskab med Herresædet.

Lonethorpe Manor, saaledes hed Stedet, laa i en af de mest afsides Egne af Marlingshire, og havde, foruden andre Fordele i min Onkels Æne, Ord for, at der spøjte, og derhen flyttede han, nogle Aar før jeg blev født, fra London med sin Familie og Alt hvad han eiede, deri naturligviis indbefattet det berømte Museum. Huset havde i lang Tid været ubeboet og var efterhaanden blevet endel forfaldet, for en stor Del paa Grund af dets Rygte for Spøgeri og den forrige Eiers fattige Kaar. At restaurere det i en fuldstændig middelalderlig Stil var en af de Glæder, som min Onkel havde lovet sig selv. Men da alle Forbedringerne skulde være aldeles svarende til de forskjellige Tidsaldere, i hvilke de enkelte Dele af Herregaarden vare opførte, var det naturligviis et Arbejde, der maatte være længere Tid, og jeg troer, at endnu mange Aar efter at han kom der, befandt en stor Del af den sig i en aldeles ubeboelig og ufuldendt Tilstand.

Jeg lærte først Lonethorpe Manor at kjende efter min Onkels Død, der indtraf kort før jeg blev myndig, og hvorved jeg blev Arving, ikke alene til Gaard og Gods, men ogsaa til alt Andet, hvad den værdige gamle Herre havde eiet. Han havde overlevet baade Hustru og Børn, og da han aldrig havde gjort noget Testament, var jeg hans nærmeste Slægtning.

Da jeg selv ikke havde nogen Lyst til at leve paa et saadant Sted, aldeles fjernet fra Verden, gjorde jeg de fornødne Skridt til at afhænde det, med Alt hvad der fandtes deri, saasomt jeg havde naaet min Myndighedsalder. Paa denne mindeværdige Fødselsdag sendtes mig blandt de mange Beviser paa Deltagelse og gode Ønsker, der kom til mig fra mine Venner, en hemmelighedsfuld Kasse af ringe Størrelse, men meget vægtig, laaset, indpakket og forsejlet saa grundigt, at det var umuligt at undersøge dens Indhold, uden at opbryde alle Segl og Laase. Den var adresseret til mig og ledsaget af et kort Brev, skrevet med en rystende Haand og af følgende Indhold:

London, d. 6te Marts 1839.

»Kjære Sir! De har rimeligviis aldrig hørt mit Navn nævne, men i fordums Dage var jeg en kjær Veninde af deres Onkel og Tante Greystore. Indholdet af Kassen, som jeg sender Dem tilligemed dette Brev, tilhører Dem som Arving af Lonethorpe Manor, men jeg bønfalder Dem om, ved den Agtelse, som De skylder Deres gode Onkels Minde, paa ingen Betingelse at aabne den, før jeg er død. Jeg er nu en meget gammel Kvinde, og De vil ikke

komme til at vente længe, og havde det ikke været fordi jeg paa denne Dag mere end paa nogen anden ønskede at vise Dem min Agtelse som Peter Greystores Arving, vilde jeg have beholdt Kassen til min Død. Som den er, betroer jeg den til Dem, idet jeg føler mig overbevist om, at jeg fuldelig kan stole paa Dens Ære, der bærer det agtede Navn Greystore, og at mine Ønsker, hvor svage og enfoldige de end ere, ville blive opfyldte. Hvorledes den kom i min Besiddelse, vil De erfare, naar de undersøger dens Indhold; men saavist som De i Deres Hjerte har den Afdøde kjær, besværges jeg Dem endnu engang at tilstaae mig den sidste Bøn, jeg nogensinde skal fremsætte her i Verden, og jeg undertegner mig

Deres forbundne
Isabel Faber.»

Jeg havde i Virkeligheden aldrig hørt Mrs. Fabers Navn før, men naturligviis lovede jeg, trofast at opfylde hendes Forlangende, skjøndt jeg ikke var fri for at føle en vis Forundring og Nysgjerrighed med Hensyn til den hemmelighedsfulde Kasse. Nogle Aar forløb imidlertid, før den gamle Dame døde, og da tilhørte Lonethorpe Manor mig ikke mere. Da jeg lukkede det lille Skrin op, var det Første, der faldt mig i Øinene, et tykt Manuscript, hvis Indhold gav mig Nøglen til hele Gaarden. Det lød som følger:

Jeg var omtrent femogfyrretyve Aar, da mine kjære Venner, Mr. og Mrs. Greystore, skrev mig til og bade mig om at løsrive mig fra den tungsindige Sløvhedstilstand, hvori jeg var falden paa Grund af en stor Ulykke, der havde overskygget mit Liv i de sidste to Aar, en Sorg, som jeg paa sit Sted skal vende tilbage til. Julen var nær, og de foreslog, at jeg skulde tilbringe den med dem paa et Herresæde, som de nylig havde købt, og som, efter hvad de sagde, aldeles svarede til deres Begreber om et Hjem paa Landet.

Jeg blev anmodet om at reise dertil for at udgjøre et Medlem af den lille Selskabskreds, der vilde samles om deres Arne i Julen, og jeg kunde da selv dømme, om det ikke paa engang var en af de mest romantisk mørke og dog mest hyggelige og behagelige Herregaarde.

Efter nogen Skriven frem og tilbage blev det afgjort, at jeg skulde forlade London Juleaften om Morgenen med min Pige, et gammelt Tyende, der, hvorvel hengiven og tro, tyranniserede mig som en Følge af lang Tjeneste og nære Kjendskab til mine Familieroger. Altsaa drog vi da Klokkeren sex om Morgenen i et taaget, raat Veir ud paa vor Reise, i en af de rumlede Hyrevogne, der dengang tilligemed Bærestole vare Hovedstadens eneste offentlige Befordringsmidler, til »Paafuglen« i Islington, hvorfra vi kjørte videre med Postvognen til Marlinsford.

Da Uroen ved Afreisen var overstaet, mørede det mig i Begyndelsen at iagttage de hjemvendende Nat-Postvogne, der mødte os paa Landeveien, idet de fore os forbi med klart blussende Lamper og dampende Heste, til den oplivende Musik af Postkarlens Horn; men efterhaanden hensank jeg igjen i den tungsindige Stemning, der i den sidste Tid havde nedtynget mig, og som mine Venner havde villet adspredde ved deres Anmodning til mig om at besøge dem, selv paa en saa barsk Aarstid.

Mit Sind var opfyldt af den store Sorg, der havde gjort mig til den ensomme Kvinde, jeg var, og jeg havde en temmelig sikker Formodning om at min livlige, lille Venindes, Mrs. Greystores Selskab og Julefestlighederne i hendes Hus snarere vilde virke nedtrykkende end oplivende paa mine Følelser. Reisen var ogsaa i sig selv trættende nok, men henad tre om Eftermiddagen glædede jeg mig ved at see, at vi nærmede os en større By, end vi hidtil vare komne igjennem. Postkarlen blæste muntert i sit Horn og satte Hestene i en hurtigere Fart, idet vi rullede hen over Stenbroen i Forstaden og endelig standsede udenfor en gammel-dags Gjestgivergaard. Vi vare i Marlinton, hvorfra vi skulde reise videre til Lonethorpe med en Postchaise.

Efterat vi vare stegne af, og London-Postvognen igjen havde fortsat sin Reise, bestilte jeg min Vogn, og gik imidlertid frem og tilbage i Gaarden, glad ved at kunne bevæge mine stivnede Lemmer. Medens jeg gik, hørte jeg den gamle Staldkarl bemærke til den veirslagne Postillon, idet de spændte mine Heste for, at han vilde faae en slem Kjøretour. For sin Part forstod han ikke, hvorfor fine Folk ikke kunde leve rolig og tilfreds i Byerne, istedetfor paa saadanne afsides Steder, hvor der milevidt ikke var nogen ordentlig Veie. En streng Tour nok for Dyrene var en Reise til Lonethorpe om Sommeren; men nu, da det just var blevet Tøveir, var det Galmandsværk, og saavidt han vidste, ikke engang sikkert. Han havde hørt tale om een eller flere Reisende, der fornylig vare blevne anholdte der i Nærheden. Imidlertid, de fine Folk fik at tage det, som

det var! Postkarle led aldrig Fortræd, saalænge de forholdt sig rolige. — Der var virkelig meget sandt i Mandens Ord; man kunde neppe tænke sig en uhyggeligere Aften at reise i, og hans Hentydninger til, at der maaskee fandtes Røvere, vare langtfra beroligende. Imidlertid ængstede jeg mig ikke meget ved Tanken om saadanne Farer, og da Ellis ikke havde hørt denne Tale, besluttede jeg at beholde den hos mig selv.

Idet jeg kastede Blikket op ad Gaden, saae jeg Lys skinne ud fra mange Vinduer, men da vi endelig kjørte bort, vare allevegne Gardiner og Skodder trukne for, og jeg udmaalede for mig selv mangen livligt samtalende Familiekreds, samlet om den klare Kamnild, glad ved at være sikkert inden Døre, før Juleaftens korte Tasmørke gik over til Nat. Vi havde snart forladt Gaderne og naaet Landeveien; vi kom forbi enkelte Bønder, som med deres Heste vendte hjem fra det Markarbejde, Aarstiden tillod; derefter kom den eneste oplivende Lyd, vi i den nærmeste Tid skulde faae at høre, Klokkeren paa en langsomt kjørende Fragtvogn, der allerede havde faaet sine Lygter tændt. Vor Kudsk nikkede til Fragtmændene, der raabte, at det var en kold Aften, og med ham og hans langsomme Kjøretøi forsvandt de sidste Tegne paa Liv.

Veien førte op ad en lang Bakke, over hvilken vi langsomt kravlede, udsatte for Vindens fulde Raseri; det hylede og tudede frygteligt. De krumme, nøgne Grene paa de faa Træer, vi saae, vare forviklede og bøiede, og svingede frem og tilbage med en sælsom spøgelseagtig Bevægelse. Sønderrevne Skyer fløi hen over den mørke, urolige Himmel, en fin, tæt Regn var begyndt efter Solnedgang, og ingen levende Gjenstand var at see, med Undtagelse af nogle faa Krager, hvis hæse Skrig blandede sig med Stormens Tuden, medens de med tung Flugt søgte til deres Reder.

Omtrent fire Mil fra Byen kom vi til en Korsvei, hvor der stod en Galge, i hvis Kjæder hang de afblegede Ben af en eller anden stakkels Forbryder, et Syn, der langtfra var ualmindeligt i hine Dage, da Livsstraf tildeltes for mange andre Forbrydelser end Mord. Lidt længere borte dreiede vi af fra Hovedlandeveien, ind paa en smal Bivei, der naturligviis var i en endnu slettere Tilstand end den Veie, vi just havde forladt. Saa besynderlig øde og forsonst syntes den mig, at jeg ikke kunde undlade at aabne Vognvinduet og spørge Kudsken, om han ogsaa var vis paa, at han kjendte Veien. »Aa jo, frygt blot ikke, den kjender jeg nok; det er det værste Veistykke i mange Miles Omkreds.« Et saa gjennemtrængende Vindstød foer ind ad det aabne Vindue, at jeg var glad ved at kunne drage Hovedet tilbage og indhulle mig endnu tættere i min Pelsværkskaabe. Snart efter blev det aldeles mørkt, og stakkels Ellis brød ud i de mest fortvivlede Klager; men midt i et af hendes vrede Udbrud forskrækkedes jeg ved at høre Hovslag bagved os. Jeg havde neppe Tid til at overbevise mig om jeg havde hørt rigtig, før jeg saae to Ryttere galoppere forbi, og i næste Øieblik blev Vognen standset. Der var en kort Ordstrid med truende Stemmer med Postkarlen, hvorpaa den første Rytter vendte sig mod Vognøren, greb en af Lygterne og rev den ud af dens Pibe. Idet han gjorde dette, faldt Lyset fuldstændig over hans Person, og jeg saae, at han var maskeret. Nu stak han en Pistol ind ad Vinduet, som jeg netop havde ladet gaae ned, og sagde i en hæse, hviskende Strubetone: »Skynd Dem, Deres Pung og Deres Uhr; Alt hvad De har paa Dem, i en Fart, eller jeg« — han sluttede ikke Sætningen; thi dette Øieblik faldt Lyset fra Lygten, som han holdt i sin venstre Haand, lige paa mit Ansigt, og han foer tilbage som forfærdet. Med en Ed kastede han Hestene om og red hen, til sin Kammerat, der holdt Kudsken fast, og med det Udraab: »Afsted, Tom, dette her duer ikke for os!« forsvandt de Begge i Mørket.

Den Aandsnærvarrelse, der havde gjort mig det muligt at iagttage og befæste i min Hukommelse alle disse Smaating, var nu aldeles forsvunden. Jeg har kun den mest forvirrede Erindring om Alt, hvad der derefter skete, indtil jeg en Time efter befandt mig midt i mine Venners Kreds paa Lonethorpe. Deres hjertelige Modtagelse, deres venlige Omhyggelighed og deres Omsorg for mit Velbefindende oplivde mig kun tildels. Min Fortælling om Røverens Angreb og om den pludselige og hemmelighedsfulde Maade, hvorpaa han opgav sit tilsigtede Røveri, blev lyttet til med den dybeste Interesse. Enhver forbausedes over Røverens Overbærenhed, og Ingen kunde forklare sig den. Men mærkelig nok forholdt det sig ikke saaledes med mig; hvorledes det nu var, følte jeg ingen Forundring derover. At han under saa gunstige Omstændigheder skulde have opgivet at udføre sine Hensigter, var uden tvivl meget besynderligt. Det var umuligt at sige, hvad der havde bevæget ham til saa pludselig at forandre sin Beslutning,